Halkins spreken. Aan het lot van de arme vrouw dacht ik geen oogenblik. . . .

Het Westen zag bloedrood van de milliarden zandkorreltjes, die in den glans van de ondergaande zon dwarrelden; de Bedoeïenen lagen op kleedjes geknield en met het gelaat naar Mekka gericht en mompelden hun gebeden, eentonig en zangerig.

Ik werd droef gestemd; ik dacht aan de jonge vrouw, die van haar vrijheid droomde, waar van zij nu voor altijd afscheid kon nemen.

Het was duister, de wachten begonnen elkaar bij tusschenpoozen toe te roepen, doch weldra was het stil in het kamp. Dat was iets ongewoons, want het elkaar toeroepen der wachten duurde tot zonsopgang.

In de schaduw der tenten bewoog iets.... snel schoot een schim over het mulle zand en verdween weer in het duister.... Eensklaps kwam het op mij af, het was de Grieksche, in een zwarten doek gehuld. „Volg mij vlug en zacht," fluisterde zij, terwijl zij mij bij den pols greep en in de schaduw der tenten buiten het kamp leidde, waar drie paarden stonden, waarvan twee gezadelden en een ongezadeld. Vlug sprongen we in het zadel, gaven den dieren de sporen en snelden de woestijn in. De drie beesten renden en hulden ons in een dikke stofwolk. Alexandra had de leiding genomen; waarheen we gingen wist ik niet, later zou ik mij wel oriënteeren en ongemerkt de richting naar het kamp van Sheik Adwanallah nemen Na een geruimen tijd gereden te hebben, hield zij voor een brug over een ravijn stil, sprong van haar paard en ging met haar oor tegen den grond liggen om te luisteren of wij achtervolgd werden. Vlug sprong ze weer op, nam haar paard bij den teugel en leidde het over de brug, daarna het vrachtpaard en vervolgens mijn paard. Snel haalde zij iets uit een lederen zak, wierp het op de brug: er volgde een doffe knal en op hetzelfde oogenblik stond de brug in brand. De omtrek werd hel verlicht en een zuil van vonken steeg naar den nachthemel. In het rossig schijnsel der vlammen, zag ik haar oogen vol vertrouwen en dankbaarheid op mij gericht. Ik rilde... neen, ik kon die vrouw niet bedriegen . . . . . zij stak mij haar hand toe terwijl zij mij met een van zenuwen trillende stem toeriep: „Mijn redder". Wat lag er een eindeloos vertrouwen in die twee woorden opgesloten! Neen, ik mocht die hand niet aannemen — ik had niet het recht op die gróóte vriendschap die Alexandra mij wilde schenken. De brug stortte in, het was weer donker, uit het ravijn pluimde een grijze rookwolk.

„Waar is de Euphraat?" vroeg ik.

„Daar, waar die drie sterren schitteren. . . . Laat ons er heen gaan. . . ." — Wij sprongen in het zadel en renden heuvel op en af tot dat het Oosten begon te kleuren en onze paarden niet meer voort konden. Wij lieten de paarden gezadeld en gingen tegen een heuvel liggen. Zij was geheel bedekt met stof en zag er uit alsof zij zich nimmer gereinigd had. Onze kleeding was zwaar van het zand. . . .

„Zij zullen nu in 't kamp ontwaken. In 't drinkwater heb ik 'n slaapmiddel gedaan dat een halven dag werkt. . . . Maar ik blijf bij jou. Jij hebt mij verlost uit de ellende waarin ik mij vrijwillig geworpen heb. . . . Ik ben uit Pireaus, daar zag ik hem en verbeeldde mij verliefd op hem te zijn en ben hem gevolgd. . . . Wat is dat?" riep ze nu verschrikt. . . . „zie je die vogels. . . . ?"

„Ja. . . ."

„Dat zijn nachtvogels, die opgeschrikt worden door ruiters en voor hen uit vliegen. Het is Ibn al Anazeh met zijn mannen. Ze zijn een halven dag afstand van ons verwijderd. . . . Hoe meer vogels hoe grooter aantal ruiters. . . . Vooruit tot de nacht valt."

Weer in het zadel, en voort ging het door de stille wijde zandzee, in een verzengende hitte. Er werd geen woord tusschen ons gewisseld, doch wij staarden voortdurend naar den horizon of wij daar iets anders konden ontdekken dan zand. Alexandra was in dien korten tijd na onze vlucht zoo goed als onherkenbaar van uitputting geworden en ik was totaal verlamd van vermoeienis, mijn tong en mond waren gevoelloos en bedekt met een laag stof. De voorraad water, dien wij in onze reiszakken hadden was zoo gering dat wij daarvan alleen in den hoogsten nood zouden gebruiken. De paarden waren afgemat en liepen in tragen gang met neerhangende koppen door het mulle zand. Een vreeselijke marteling, die eenzame vlakte onder dien grooten blauwen hemel, waaruit de zon het vuur neerbraakte. De dieren konden niet meer voort, de vogels waren verdwenen en we besloten te kampeeren. De paarden werden van hun vracht ontlast en we bouwden van de bagage en het tuig een kleine verschansing waarachter wij gingen liggen met de geladen buksen naast ons. Alexandra viel in diepen slaap en ook ik heb de zon niet meer zien ondergaan, want toen ik wakker schrok was het nacht en twinkelden millioenen sterren boven ons. Ik richtte me op om beter te kunnen luisteren, de paarden stonden angstig te trappelen, maar overigens bespeurde ik niets.

Ik stiet Alexandra aan. Zij ontwaakte en vroeg verschrikt „Wat is er?" — „De paarden zijn angstig."

„De wapens,". . . . schreeuwde ze eensklaps. . . . „Er is een leeuw, ik ruik hem. . . . De lucht is zeer sterk, er moeten er meer zijn!"

„Waar is-ie. . . . ?"

Ze gaf niet dadelijk antwoord..... „Kijk daar!"

Langs den grond kropen een leeuw en een leeuwin, dicht tegen elkaar. Je zag niets anders dan een groote zwarte plek, met vier groene lichtballen. Alexandra schoot, kort knalde het schot door den stillen nacht, gevolgd door een lang gerekt gehuil. De leeuw richtte zich op, zijn manen stonden wijd uit, doch de leeuwin sprong op een der paarden, het dier viel om, trachtte op te staan maar stortte weer neer en bleef liggen . . De leeuwin had het beest den strot afgebeten en sleepte nu het paardenlijk door het zand weg. Ik loste een schot maar op het zelfde oogenblik maakte een der twee overgebleven paarden een zijsprong en kwam voor den loop van m'n buks, toen ik die afschoot... Het beest viel neer en bleef onbeweeglijk liggen. . . . De leeuw scheen zich om de leeuwin met haar buit niet te bekommeren. Hij stiet een krachtig gebrul uit dat als een donder door de stille woestijn rolde; en zijn staart zweepte hij nijdig heen en weer.

Wij lagen vlak tegen elkaar aan, gedekt door een zadel, waarop onze geweerloopen rustten. Als de leeuw ons laatste paard roofde, was er voor ons geen redding meer en moesten wij in de woestijn omkomen; daarom besloten wij het ondier naar ons te lokken en wanneer hij op ons toesprong hem neer te schieten. Alexandra floot zacht en maakte een kreunend geluid; de leeuw liet zich op zijn buik zakken en sloop langzaam poot voor poot naar ons toe. Nu bleef hij in elkaar gedoken liggen, alleen zijn achterlijf bewoog snel heen en weer, juist zooals 'n kat doet als ze een muis wil bespringen. Het monster sprong op, wij schoten, en ver boven den grond sloeg het achterover en plofte neer en stierf stuiptrekkend.

Hoog in de lucht klapwiekten de gieren.

„Laat ons maar weer verder gaan . . . Overal hoor en zie ik den dood," zeide Alexandra met moede stem. Op het eenige paard dat ons gebleven was laadden wij onze waterzakken, een paar tasschen met provisie en onze ammunitie, daarna besteeg Alexandra het dier, terwijl ik er naast liep en het aan den teugel leidde. Zadel en tuig lieten wij achter om het zoo weinig mogelijk te vermoeien.

„We zijn verdwaald, de sterren zijn veel noordelijker!" — „Laten we nu maar gaan, Alexandra en zien waar we terecht komen," antwoordde ik moedeloos.

We hoorden het monotoon ploffen van de pooten van het dier in het zand; het verwijderend gekijf en fladderen van de gieren om de cadavers van het paard en den leeuw en rond om ons was niets anders dan de nachthemel met zijn milliarden sterren. . . .

In het Oosten werd de lucht amethist-kleurig, daarna rood en later steeg de zonneschijf uit een meer van gloeiend metaal en de geheele woestijn geleek een zee van bloed in den vurigen glans van de opgaande zon.

Werktuiglijk liep ik voort, ik dacht aan niets, ik voelde geen vermoeidheid en ook geen kracht, ik ging zooals het paard naast mij, zonder eenige gedachte.

Eensklaps werd ik uit dien toestand opgeschrikt;

De Bethesda-fontein. Daarachter het meer met de roeibootjes. — Central Park, City.

Één van de duizenden eekhoorntjes in Central Park, N. Y. City.

Het standbeeld van Columbus, versierd met bloemen.

Groot en klein heudt van de eekhoorntjes.

CENTRALPARK IN NEW YORK CITY. (*)

„The Indian-Summer" met zijn blauwe luchten en rood-, geel- engroengetinte boomen is daar. Columbusday, 12 Oct., valt in dit mooie jaargetij en op dien dag worden de kantoren en winkels gesloten en iedereen gaat er op uit — naar de parken! Elk jaar wordt Columbusday gevierd ter herinnering aan de aankomst van den Genuees in Amerika. Central Park is midden in de „City". Prachtige vijvers om op te roeien, mooie grasvelden, waar men gratis kan tennis- croquet- of football-spelen, 28 mijl wandelwegen, alles lokt de menschen naar dit wonderschoone park. Overal ziet men de tamme eekhoorntjes — en niemand gaat dan ook haast het park in, zonder wat „peanuts" in den zak te hebben. Langs de hoofdwegen snorren de auto's zonder ophouden, soms ziet men er nog een hansom of hoort men plotseling het vroolijk getoeter van den postillonhoorn en vliegt een mailcoach met een vurig zesspan voorbij. Op de wandelwegen rijden de kinderen in ponywagens en voor de paardrijders zijn er prachtige wegen die tezamen een lengte hebben van 5 mijl. Columbus zelf wordt dien dag niet vergeten: bij den ingang van 't park staat zijn standbeeld, mooi versierd met kransen en bloemen. (*) Van onzen Amerikaanschen correspondent.

Herfst, Indian-Summer, zooals ze 't hier noemen, in Central Park.

Kinderen spelen croquet in Central Park.